

મોક્ષાર્થિના પ્રત્યહં જ્ઞાનટટ્વિઃ કાર્યા ।

શ્રી જૈન ધર્મ પ્રકાશ

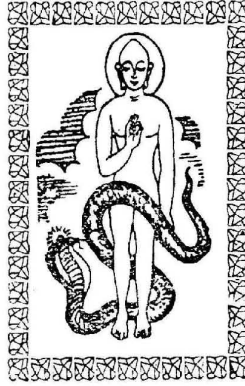
મહા

દાગણ

અંક ૪૫

પુસ્તક ૯૪

સંવત ૨૦૩૪ તા. ૭ મી એપ્રિલ ૧૯૭૮

: પ્રગટ : :

: શ્રી જૈન ધર્મ પ્રસારક સભા : ભાવનગર.

શ્રી જૈન ધર્મ પ્રકાશ

: વર્ષ ૬૭ મું :

વાર્ષિક લવાજમ
પોસ્ટેજ સહિત ૬-૫૦

—: અનુક્રમણિકા :—

ક્રમ	લેખ	લેખક	પાના નં.
૧	મંગલપાઠ	સુની ચરણવિજય	૩
૨	શ્રી જૈન રામાયણ	શ્રી ત્રિપષ્ટિશલાકા ચરિત્રમાંથી	૪
૩	શંખેશ્વરા પાર્શ્વનાથ	શરણાર્થી	૬
૪	ભ. મ. સ્વામીનું જન્મ કથ્યાણ	પં. પુણ્યનંદવિજય	૭
૫	કપુર સૌરભ	અમરચંદ માવજી શાહ	૮
૬	શ્રમણ ભગવાન મહાવીર	વિજયધર્મસૂરીશ્વરજી	૧૦
૭	વિક્રમચરિત્ર અને ભતુંહરિ	પ્રો. હીરાલાલ ર. કાપડીયા	૧૧
૮	દેવ અરિહંત	મણીલાલ મો. ધામી	૧૨
૯	આત્મા અને કર્મ	રતીલાલ માણેકચંદ શાહ	૧૪
૯	શુદ્ધ આત્મ સ્વરૂપ	અમરચંદ માવજી શાહ	૧૬

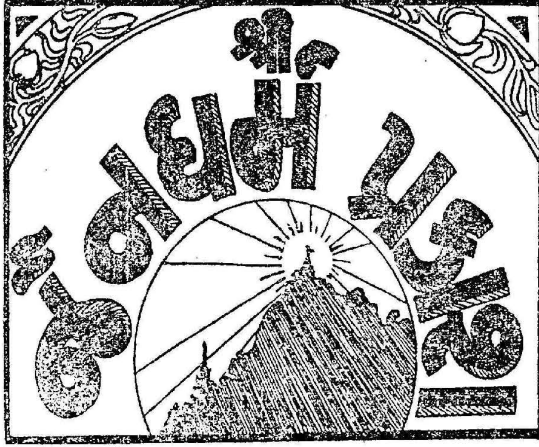
ચોરાણુ વર્ષથી નિયમિત પ્રગટ થતું જૈન સમાજનું જુનામાં જુનું
ધાર્મિક નૈતિક માસિક
“ જૈન ધર્મ પ્રકાશ ”

જેમાં તત્વાજ્ઞાન, ધર્મકથા, ભકિતપ્રધાન રસ સામગ્રી રજુ કરવામાં આવે છે
આપ તેમાં આપના ધંધાના વધુ વિકાસ અર્થે જાહેર ખબર આપો—

અમારા જાહેર ખબરના દર નીચે મુજબ છે :

ટાઇટલ પેજ (છેલ્લું) ચોથુ આણુ પાત્ર એક વખતના રૂા.	૧૦૦-૦૦
ટાઇટલ પેજ નં ૨ અથવા નં. ૩ આણુ પાત્ર રૂા.	૭૫-૦૦
અંદરનું આણુ પાત્ર રૂા.	૫૦-૦૦
અંદરનું અર્ધું પાત્ર રૂા.	૩૦-૦૦
અંદરનું પા પાત્ર રૂા.	૨૦-૦૦

તા ક. અમારો આગામી અંક તા. ૭-૫-૭૮ નાં રોજ પ્રસીદ્ધ થશે.

પુસ્તક ૯૪મું
અંક ૪-૫

પોપ

વીર સં. ૨૫૦૨
વિક્રમ સં. ૨૦૩૪

❀ મંગલ પાઠ ❀

(સુરવરી તમે તેરે પૂજન કો ભગવાન)

— આ જ કો —

મેરે જીવનકા હિયાન, કરો પ્રભુપાર્શ્વનાથ ભગવાન
તુમને જલતા નાગ બચાયા, એવડુ મુખનવકાર મુનાયા
બનાયા સર્પોકા સુલતાન, કરો પ્રભુપાશ્રવનાથ૧
સુરને ઈતના જલે બરસાયા, પ્રભુ કીનાશા તક બહુઆયા
તો બિહિતા સકા નહિ ધ્યાન, કરો પ્રભુપાશ્રવનાથ૨
શીર ભી કૈસે હો તુમ દાની, ઇતની કરને પર ભી હાની
દિયા સુરકો સમકીત દાન, કરો પ્રભુ પાશ્રવનાથ૩
મેં હું યાચક તેરે દરકા બૂલા, ભટકા રાહ સફરકા
મિત્રકો દે દો ગુણુકી ખાન, કરો પ્રભુપાશ્રવનાથ૪

—મુની ચરણવીજય

શ્રી જૈન રામાયણ

(ગયા અંકથી ચાલુ)

શ્રી ત્રિષઠિશલાકા પુરૂષ ચરિત્રમાં

એ સમયમાં સમયમાં લોકો પાસેથી જાનકીના રૂપનું વર્ણન સાંભળી તેને જોવા માટે નારદ ત્યાં આવ્યા અને તેણે કન્યાગૃહમાં પ્રવેશ કર્યો. પીળાં નેત્રવાળાં, પીળા કેશને ધરનારા, મોટા ઉદરવાળા, હાથમાં છત્રી અને હાંડને રાખનારા, કૌપીન* માત્રને પહેરનારા, કૃત્ય શરીરવાળા અને જેના માથા પર વાળ ઊડી રહ્યા છે એવા લયકર નારદને જોઈ સીતા ભય પામી ગઈ; તેથી કંપતી ‘હૈ મા!’ એમ બોલતી ગર્ભાગારમાં પેચી ગઈ તે સાંભળીને તત્કાળ દોડી આવેલ દાસીઓએ અને દ્વારપાળોએ કોળાહળ કરીને કંઠ, શિષ્યા અને બાહુવડે નારદને પકડી લીધા. તેમના કલકલ શબ્દથી ચમકતીની જેવા શસ્ત્રધારી રાજપુરુષો ‘એને મારો, મારો’ એમ બોલતાં દોડી આવ્યા. નારદ તે સર્વથી ક્ષોભ પામી તેમની પાસેથી માંડ માંડ છૂટી ઊડીને વૈતાલચગિરિ ઉપર આવ્યા. પછી તેમણે વિચાર્યું કે-‘વ્યાઘ્રીઓ પાસેથી ગાયત્રી જેમ હું’ તે દાસીઓ પાસેથી માંડમાંડ જીવતો છૂટીને ભાગ્યબળથી જ્યાં ઘણા વિદ્યાધરોના રાજાઓ રહે છે એવા આ વૈતાલચગિરિ ઉપર આવી પહોંચ્યો છું. આ ગિરિની દક્ષિણશ્રેણીમાં ઇંદ્રના જેવા પરાક્રમી ભામંડલ નામે ચંદ્રગતિનો યુવાન પુત્ર છે; તે એક પટ ઉપર સીતાને આજોખી તેને બતાવું, જેથી તે બળાકારે તેનું હરણ કરશે એટલે મારી ઉપર જે કયું તેનો સીતાને બદલે મળશે.’ આવો વિચાર કરીને નારદે ત્રણ જગતમાં નહિ જોવામાં આવેલું એવું સીતાનું સ્વરૂપ પટ ઉપર આલેખીને ભામંડલને બતાવ્યું. તે જોતાં જ ભૂતની જેમ કામદેવે ભામંડલના શરીરમાં પ્રવેશ કર્યો, તેથી વિધ્યાચલમાથી ખેંચી લાવેલા હાથીની જેમ તેને નિદ્રા આવી નહિ તેણે મધુર ભોજન ખાવું બંધ કર્યું, પીવા યોગ્ય પીવું બંધ કર્યું અને ધ્યાનસ્થ યોગીની જેમ મૌન ધરીને રહેવા લાગ્યો. ભામંડલને આવો વિધુર જોઈ રાજ ચંદ્રગતિએ પૂછ્યું કે-‘હૈ વત્સ! તેને શું માનસિક પીડા પીડે છે કે શરીરમાં કોઈ વ્યાધિ થયે છે? અથવા શું કોઈએ તારી આજ્ઞાનો ભંગ કર્યો છે? અથવા બીજું કંઈ દુઃખનું કારણ છે? જે હોય તે કહે’ પિતાને આવો પ્રશ્ન સાંભળી ભામંડલકુમાર ‘જનથી બંને પ્રકારે* નન્ન મુખ ધરી રહ્યો, કેમકે ‘કુલીન પુત્રો શુરજનને તેવું કહેવાને કેમ સમર્થ થાય?’ પછી ભામંડલના મિત્રોએ ‘નારદે અણેલી ચિત્રલિખિત સ્ત્રીની કામના (ઇચ્છા) ભામંડલના હું ખતું કારણ છે’ એમ કહ્યું એટલે રાજાએ નારદને રાજગૃહમાં એકાંતે બોલાવીને પૂછ્યું કે—‘તમે જે ચિત્રલિખિત સ્ત્રી બતાવી તે કોણ છે? અને કોની પુત્રી છે?’ નારદે કહ્યું કે—‘જે મેં ચિત્રમાં આલેખીને બતાવી છે તે કન્યા જનક રાજની પુત્રી છે અને તેનું નામ સીતા છે. જેવી તે રૂપમાં છે તેવી ચિત્રમાં આલેખવાને હું કે બીજો કોઈ પણ મનુષ્ય સમર્થ નથી. કેમકે મૂર્તિવડે તે લોકોત્તર સ્ત્રી છે. તે સીતાનું જેવું રૂપ દેવીઓમાં, નાગકુમારીઓ કે ગંધર્વોની સ્ત્રીઓમાં પણ નથી, તે

માનવી સ્ત્રીની તો વાત જ શી કરવી ! તેના રૂપની જેવા યથાર્થ રૂપને વિકૃત્વાને દેવદાઓ, અનુસરવાને દેવનટો અને રચવાને પ્રભપતિ પણ સમર્થ નથી. તેની આકૃતિમાં તથા વચનમાં જે માધુર્ય છે અને તેના કંઠમાં અને હાથપગમાં જે રક્તતા છે તે અનિર્વચનીય છે જેવી રીતે તેના યથાર્થ રૂપને આલેખવાને હું સમર્થ નથી તેવી રીતે તેના રૂપનું વર્ણન કરવાને પણ હું સમર્થ નથી; તથાપિ હું તમને પરમાર્થપણે કહું છું કે 'એ સ્ત્રી ભામંડલને યોગ્ય છે' એવું મનમાં વિચારીને યથાભુદ્ધિ તેને પટમાં આલેખીને મેં તેમને બતાવેલ છે."

આ પ્રમાણેની તેની હકીકત સાંભળીને રાજા ચંદ્રગતિએ 'હે વત્સ ! એ તારી પત્ની થશે' એમ ભામંડલને આશ્રાસન આપી નારદને વિદાય કર્યો. પછી રાજાએ ચપલગતિ નામના એક વિદ્યાધરને આજ્ઞા કરી કે—'જનક રાજાનું અપહરણ કરીને સત્વર અહીં લઈ આવ.' તત્કાળ તેણે રાત્રિએ ત્યાં જઈ જનક રાજાને શુપ્ત રીતે હરી લાવીને ચંદ્રગતિને અર્પણ કર્યો. રથનુપુરના રાજા ચંદ્રગતિએ બંધુની જેમ જનક રાજાને આલિંગન કરી. પાસે બેસારીને સ્નેહથી આ પ્રમાણે પુછ્યું કે—'લોકોત્તર શુભ્રવાળી સીતા નામે તમારી પુત્રી છે અને રૂપસંપત્તિથી પરિપુર્ણ ભામંડલ નામે મારો પુત્ર છે. તે બન્નેનો વધુવરપણે ઉચિત સયોગ થાઓ, અને આપણા બન્નેને તે સંબંધવડે સૌહૃદ થાઓ.' તેની આવી માગણી સાંભળીને જનકરાજા બોલ્યો કે—'એ પુત્રી મેં દશરથના પુત્ર રામને આપી દીધેલી છે, તેથી બીજાને શી રીતે અપાય ? કેમકે કન્યા એક જ વાર અપાય છે.' ચંદ્રગતિ બોલ્યો—'હે જનક, જો કે હું તે સીતાને હરવાને સમર્થ છું પણ સ્નેહવૃદ્ધિ કરવાને માટે જ તમને અહીં બોલાવીને મેં તમારી પાસે તેની યાચના કરી છે. જો કે તમે તમારી પુત્રી રામને માટે કહ્યો છે, તથાપિ તે રામ જો અમારો પરાજય કરશે તો તે તેને પરણી શકશે, માટે દુઃસહ તેજવાળા વજ્રાવર્ત અને અણવાવર્ત નામે બે ધનુષ્ય કે જે સદૃશ યદ્યેથી અધિષ્ઠિત છે અને દેવતાઓની આજ્ઞાથી ગોત્રદેવતાની જેમ સદા અમારા ઘરમાં પુલક છે તે બાવી એવા બળદેવ અને વાસુદેવને ઉપયોગી થવાના છે તે તમે લઈ બાંધો. જો તે બે ધનુષ્યમાંથી એકને પણ તે રામ ચઢાવશે તો તેનાથી અમે પરાજિત થઈ ગયા તેમ સમજવું. પછી તે તમારી પુત્રી સીતાને સુખે પરણે' આવી પ્રતિજ્ઞા બળાત્કારે જનક રાજા પાસે કબૂલ કરાવી તેણે જનકને સિધિલામાં પહોંચાડ્યો અને પોતે પણ પુત્રપરિવાર સહિત ત્યાં જઈ, બંને ધનુષ્ય જનકના દરબારમાં સૂરી નગરીની બહાર ઉતર્યો જનકે રાત્રિમાં બનેલું વૃત્તાંત પોતાની મહારાણી વિદેહાને કહ્યું. જે તત્કાળ તેનો હૃદયમાં શદ્યરૂપ થઈ ગયું. વિદેહા રૂદન કરતી બોલવા લાગી કે—'હે દૈવ ! તું અત્યંત નિર્દય છે. તે મારા એક પુત્રને હરી લેવા ધારે છે ! આ લોકમાં

ક્રમશઃ

શંખેશ્વરા પાર્શ્વનાથ

લેખક : શરણુદર્શી

ત્યાં તો સમુદ્ર વિજયનો કુમાર જયસેન ક્રોધ કરીને તેની સામે આવ્યો. ત્યાં તો “અરે ભાણેજ ! તું યુદ્ધ કરવા કેમ આવ્યો ?” એમ બોલતાની સાથે હૌધરિએ તેના સારથીને મારી નાંખ્યો. તેથી ક્રોધ પામેલા જયસેને હિરણ્યનાભના બખતર ધનુષ્ય અને ધ્વજા છેદી નાંખ્યા. તેના સારથીને પણ યમરાજનો અતિથી કયો. તરફાળ ક્રોધ પામેલા હૌધિરિ હિરણ્યનાભે દશ તીક્ષ્મ બાણોથી જયસેનને મારી નાંખ્યો. તે બેઠને શીવાદેવીનાં ખીજો કયાર હિરણ્યનાભની સામે રથમાંથી નીચે ઊતરીને ઢાલ તરવાર ખેંચી દોડી ગયો. તેને આવતા બેઠ હિરણ્યનાભે દુરથીજ જુરપ્રબાણુવડે તેનું મસ્તક છેદી નાંખ્યું. એટલે ક્રોધ પામેલો અનાધૃષ્ટિ હિરણ્યનાભ સામે દોડી આવ્યો. અહીં અનાધૃષ્ટિએ હિરણ્યનાભનું ધનુષ્ય છેદી નાખ્યું એટલે રૌધીરિએ મોટી ભૂગોળનો ઘા અનાધૃષ્ટિ ઉપર કર્યો. ધગ-ધગતી અગ્નીજવાળાઓ વરસાવથી તે ભાગીને અનાધૃષ્ટિએ વચ્ચે જ બાણુ છેદી નાંખી એટલે હિરણ્યનાભ રથમાંથી નીચે કુદી પડીને હાથમાં ઢાલ તલવાર લઈને અનાધૃષ્ટિ સામે દોડ્યો.

તેને મહા સ્તમ્ભ બાણીને તે સમયે કૃષ્ણના વડીલખંધુ બાળમદ્ર ઢાલ તલવાર લઈને રથમાંથી નીચે કુદી હિરણ્યનાભની વચ્ચે આવ્યો. રામે વિચિત્ર પ્રકારની ગતિથી હિરણ્યનાભણુ ઘણીવાર સુધી ફેરવ્યો. ચાલાકીવાળા અનાધૃષ્ટિએ છંછ મેળવીને બ્રહ્મસુત્ર વડે કાષ્ટની જેમ ખડગ વડે કુદીને હિરણ્યનાભને મારી નાખ્યો.

હિરણ્યનાભ મરાયો એટલે તેના પેાદ્વાઓ જરાસંઘને શરણે ગયા. અને યાદવો તથા પાંડવોએ પૂજેલ અનાધૃષ્ટિ કૃષ્ણની પાસે આવ્યો. સૂર્ય અસ્તથવાથી સર્વ વીરો પોતપોતાની છાવણીમાં પાછા ફર્યા. અહીં જરાસંઘ તરત જ સેનાધિપતિના પડ ઉપર મહાબળવાન શિશુપાલનો પદાભિષેક કર્યો.

પ્રકરણુ ૬૬

યુદ્ધનો ત્રીજો દિવસ

“જુઓ મહારાજ ! આ કાળા અશ્વવાળા રથવાળો અને ગજેન્દ્રનું ચિન્હ જેની ધ્વજા છે, એવો ચે યાદવોના સૈન્યનો અધીનાયક મહાપરાક્રમી વસુદેવનો પુત્ર અનાધુમિ છે અને જુઓ પેતા યુધિષ્ઠિર, ભીમ, અર્જુન, સમુદ્રવિજય, સત્યકિ, મહાનેમિ ઉગ્રરાના જશકુમાર, પદ્મધ રાગ, આદિ જુદા જુદા વર્ણવાળા અશ્વોની સવારી ઉપર ધુમી રહ્યા છે.” આ પ્રમાણે હંસકમંત્રી જરાસંઘને યાદવ વીરોની જુદા જુદા ચિન્હોએ કરીને ઓળખાણુ કરાવી. (કમરા :)

ભ. મ. સ્વામીનું જન્મ કહ્યાણુ અને તેમના સિદ્ધાન્તો

લેખક : પં. પૂણ્દરવિજય (કુમારશ્રમણ)

આજથી ૨૫૭૩ વર્ષ પહેલા ભારતદેશની આંતરિક અને બાહ્ય પરિસ્થિતિ અત્યંત વિષમ હતી “ જ્યાં વ્યક્તિગત જીવન અનિશ્ચિત્તમક હતું, કૌટુંબિક જીવન વિભાદાશ્રયત હતું, સામાજિક જીવનમાં સાહાર અને શરાળપાનમય હતું, ધાર્મિક જીવન હિંસક અને દુરાચાર મય હતું. સાંપ્રદાયિક જીવન વૈર-ઝેરથી ભરેલું હતું, શ્રીમંતો તથા સત્તાધારીઓનું જીવન સ્વેચ્છાસન મય હતું. રૂપવતી જીવાન સ્ત્રીઓ અને કન્યાઓ ભરબઝારમાં મૂળા અને ગાજરની જેમ વેચાતી હતી.

તેવા સમયે બિહાર પ્રાંતમાં ક્ષત્રિયકુંડ નગરમાં સિદ્ધાર્થ રાજાને ત્યાં ત્રિશલ્લાણીની કુક્ષિથી ભગવાન મહાવીર સ્વામીનો જન્મ થયો હતો. બાહ્ય જીવનના સર્વાંગી સુંદર અને સાત્ત્વિક શિરોમણી ભગવાન મહાવીર સ્વામીનું આંતર જીવન દયાના સાગર સમુદ્ર હતું, અહિંસાની સાક્ષાત્ મૂર્તિ તુલ્ય હતું. અમીરસના કટોરા જેવી આંખો હતી. શ્રી વત્સ ચિન્હિત હૃદય બાણે સંસારભરના દક્ષિતો-પતિતો અને દરિદ્રોને પોતામાં સમાવી લેવા સમર્થ હતું. પાપોથી ભરેલા માનવોની વાતો સાંભળવા માટે જ લાંબા કાન હતાં. સૌના અપરાધોને ક્ષમા આપવા માટે વિશાળ કપાળ હતું. દીન દુઃખી અને અનાથોને દાલરોટી દેવા માટે લાંબા હાથ હતાં, અને મિથ્યાત્વી નાસ્તિક અને હંકારહીનોને મદુષદેશ આપી તેમનો ઉદ્ધાર કરવા અર્થેજ ભગવાનના ચરણ કમળો એક સ્થાનેથી બીજા સ્થાને વિહાર કરવા માટે સમર્થ હતાં.

આવા ભગવાન બાહ્યકાળના જેમ શૂરવીર, વીર, ગંભીર, વંડિત, વિવેકી, મિષ્ટ ભાષી અને દયાપૂર્ણ હતા તેના કરતાં પણ સંસારના પ્રત્યક્ષ દેખાતા માનવ માત્રના સુખો અને દુઃખો પ્રત્યે મનનશીલ હતા, સંસારના અસલી સ્વરૂપને જાણનારા હતાં, અને પોતાના જ પાપે દુઃખી દરિદ્ર બનેલા જીવમાત્રના ઉદ્ધાર કરવાની પ્રચંડ શક્તિવાલા હતા.

આ કારણે જ ભર જીવાની અવસ્થામાં સંસારના રાજવૈભવોને, સુખોને ત્યાગ કરીને સંયમ સ્વીકાર કરી શક્યા હતા. કેમકે ‘સંસારના પ્રાણી માત્રને અનંત સુખો પ્રત્યે પ્રેરવાના કષાવવા માટે પોતાના સર્વસ્વનો ત્યાગજ શ્રેષ્ઠ માર્ગ છે.

સંયમ ધર્મને સ્વીકાર્યા પછી સંજય, અસંજય ભવોની સંસાર માયાના સેવનથી ઉપાર્જિત કર્મોના આવરણને તપશ્ચર્યા રૂપી અગ્નિમાં બાલીને સમાપ્ત, કરે છે. ત્યાર પછી કેવળજ્ઞાનના માલિક બને છે.

કેમશ:

કર્પુર સૌરભ

(હપ્તો ૩ નો ચાલુ)

પ્રસરાવનાર - અમરચંદ માવજી શાહ

૨૮ અહિંસા સ્વપર દ્રવ્ય ભાવ પ્રાણની કહા પણ ભરી રક્ષા, સંયમ, ધનિદ્ર્યદમન, કષાય ત્યાગ સદ્ગત પાલન અને આત્મ નિશ્ચય તથા બાહ્ય અભ્યંતર વિવિધ તપનું સેવન કરવું તે ધર્મનું લક્ષણ છે.

૨૯ અવિનાશી સુખ મેળવવા આપણે સહુએ દૈન્ય પ્રયત્ન કરવો જોઈએ. નિર્ભય આત્મશ્રદ્ધા, જ્ઞાન અને સંયમવડેજ તે મેળવી શકાયે. અશ્રદ્ધા, અજ્ઞાન અસંયમને આદરવા વડેજ આપણે ખરા સુખથી યેનસીય રહીએ છીએ.

૩૦ નિઃસ્વાર્થપણે દેશ, સમાજને શાસન સેવા કરનારા આપણામાં થોડા જ દેખાય છે. જે થોડા ઘણા એમ તેમને કડવી ટીકા કરી તોડી નહીં પાડયા તેમની નિઃસ્વાર્થ સેવાની કદર ખુઝી, તેમને પ્રોત્સાહિત કરવા જોઈએ કે જેથી તેઓ દેશ, સમાજને શાસન સેવા અર્થે પોતાથી બનતું કાર્ય કરતા રહે.

૩૧ આપણા સમાજની આર્થિક નૈતિક, સામાજિકને ધાર્મિક સ્થિતિ કંઠંગી થતી જાય છે, તે વાત હવે હીવા જેવી જાગતી હોય તો જૈન સમાજનું હિત હેડે ધરનાર સુશુણી સાધુજનોએ તેમજ ગૃહસ્થ બાઇ ખંડેનોએ તેના ખર્ચ કારણ બાદકીથી શોધી કાઢી તે મટાડવા બને તેટલો જત પ્રયત્ન કરવો અને ખીજ સહૃદય સાધુજનોને તેમજ ગૃહસ્થ જનોને તેમ કરવા સમજાવવા.

૩૨ સહુની સ્થિતિ સંચાળે સદાખા રહેતા નહીં હોવાથી જ્યારે કોઈને ઉચિત સહાયની જરૂર જણાય ત્યારે તે જગારે સંકેત વગર પ્રસન્ન દિલથી નિઃસ્વાર્થ ભાવે તરત આપી તે સારા સ્થિતી સંપાદિવાળાએ પોતાનું કર્તવ્ય બજાવવું જોઈએ. એથી આપણા સમાજની સાર્થકતા લેવાય છે.

૩૩ દયાને નિઃસ્વાર્થ પ્રેમમાં વધારો કરવો અને નાશ વંત વસ્તુઓ ઉપરથી મનને ઉઠાવીલ છે આત્માના શાશ્વત શુણે ઉપર મનને સ્થિર એકાગ્ર કરવું.

૩૪ જેમ અગ્નિ પ્રસુખનો ભય પ્રાપ્ત થવાથી સર્વ વસ્તુને તણ દઈ સારભૂત એક મહારત્ર ગ્રહણ કરી લેવામાં આવે છે, તેમ મરણ સમયે દ્વાદશાંગીને પણ તણ, નમસ્કાર મહામંત્રનું જ શરણ-સ્મરણ કરવામાં આવે છે તેથી તે દ્વાદશાંગીના સાર નિચોડ રૂપ છે.

શ્રી જૈન ધર્મ પ્રકાશ

[૯]

૩૫ સમગ્ર દ્વાદશાંગી પરિણામ વિશુદ્ધિને અર્થે જ છે, એવી જ રીતે પરિણામ વિશુદ્ધિ કારણરૂપ હોવાથી નમસ્કાર મંત્ર તે દ્વાદશાંગીય અર્થે રૂપ કેમ ન કહેવાય ? જાણીએ કે પરિણામ વિશુદ્ધિ રૂપ હોવાથી નમસ્કાર મંત્ર પણ દ્વાદશાંગીય સાર રૂપ જ છે.

૩૬ તથા પ્રકારના દેશ કાળમાં સમગ્ર દ્વાદશાંગી પ્રસુખનું અનુચિંતન ગમે તેવા સમયે ચિત્તવાળા સાધુ પણ કરી શકતા નથી, તેવે પ્રસંગે દ્વાદશાંગીના સારરૂપ નમસ્કાર મહામંત્રનું જ સ્મરણ ચિંતન કરવું યુક્ત છે.

૩૭ તેમ મહામંત્ર સર્વ મંજળમાં પ્રધાન મંગળ રૂપ છે, તેથી સર્વ બધ હળી બધ છે. તે સર્વ દુઃખને રહે છે સુખને કરે છે, યશ આપે છે, વધારે છે, સંસાર સાગરને શોધવી નાખે છે, જન્મ મરણનો અંતર લાવે છે વધારે શું વળું કરીએ ? એ નમસ્કાર મંત્ર આ લોક સંબંધી અને પરલોક સંબંધી સુખનું સુખ છે.

૩૮ પરમેશ્વર નથી પૃથ્વીમાં, નથી જળમાં, નથી અગ્નિમાં, નથી વાયુમાં અને નથી આકાશમાં, પરંતુ તે પ્રકાશે છે, માણસના નિર્મળ ચારિત્રમાં જેમ જેમ ચારિત્રની શુદ્ધિ સધાપણે તેમ તેમ પરમ જ્યોતિ પરમાત્મા પ્રસન્ન થાય છે. જીવન શોધનમાં માટે વિવેક દ્રષ્ટિ પુર્વક સદાચરણ સાધનમાં તત્પર રહેવું. એ જ ખરું ડહાપણ છે.

૩૯ નિન્દા કરનાર પ્રત્યે દુષ્ટ ન થવું, અને વખાણુ નાર તરફ ચળી ન થવું. એ બંને પ્રકારનાં વિકારો જ ચિત્તમાંથી કાઢી નાખી, માણસે પોતાના કર્તવ્ય સાધનમાં નિરત (તત્પર) રહેવું જોઈએ (આત્માર્થ જનેાનું એ ઉચિત કર્તવ્ય છે.)

૪૦ તમામ દેહધારી જગતમાં મનુષ્ય જીવન જ શ્રેષ્ઠ જીવન છે, અને તે મનુષ્ય છે તે કર્તવ્ય સાધન માટે જ છે, તેમાં પ્રમાદ કરવો ઉચિત નથી.

૪૧ મનુષ્ય માત્ર સાથે સૌહાર્દ (પ્રેમ-મૈત્રી) પ્રાણી માત્ર પ્રત્યે કયાણુતા, અને સત્ય સંયમ અક્રોધ તથા સેવા એજ જીવની પ્રજ્ઞાલી છે. જીવવાની પ્રજ્ઞાલી છે. જીવવાની રીત છે

૪૨ આત્મા વાસ્તવમાં પરમાત્મા છે, પણ મોહના યોગે વિભાવ દશામાં રહેલો છે, દિવેકનો પ્રકાશ યતાં મોહનું હનન કાર્ય સરળ થયે અને એજ રસ્તે તેનું (આત્માનું) ઉદ્ધરણ થઈ શકશે.

ક્રમશઃ

શ્રમણ ભગવાન મહાવીર

લેખક :- વિજય ધર્મસૂરીશ્વરજી

અને પ્રકાશ તેમજ અધિકારના પલટાઓ વારંવાર આવ્યા બાદ કાયમી જ્ઞાન પ્રકાશનો પ્રવાહ કેવી રીતે પ્રાપ્ત થય છે? તે માટે ભગવાન મહાવીર પ્રભુના નવસારથી નંદન-સુનિના ભવ સુધીના જીવન પ્રસંગો સુસૂક્ષ્મ આત્માઓને ખૂબ મનનીય છે અને તે કંઈ જ એ જીવન પ્રસંગોની ટુકી નોંધ આ લખાણ દ્વારા રજુ કરવામાં આવી છે.

સ્વર્ગલોક અને તેનું સ્વરૂપ

નંદનસુનિ સંયમ ધર્મની સાધના કરવા પછી આયુષ્ય પૂર્ણ થયે દશમા સ્વર્ગ-લોકમાં ઉત્પન્ન થયા. સકામભાવે અથવા નિષ્કામભાવે જીવનમાં જે સુકૃત યાય તેના સુદર ફળો ભોગવવાનું જે સ્થાન એનું નામ સ્વર્ગ છે માનવજીવનમાં ગમે તેટલી સુખ સાદાથી હોય પરંતુ અમુક પ્રકારના જન્મ, જરા, ગિનારી વગેરે દુઃખો એના વધુ પ્રમાણમાં માનવજીવન સાથે અવશ્ય સંકળાયેલા છે. જ્યારે સ્વર્ગમાં બાહ્ય દુઃખોનો સર્વથા અભાવ છે. સકામ ભાવે સુકૃત કરનાર સ્વર્ગમાં ગયા બાદ આસક્ત બને છે અને આત્માનું અધઃપતન થાય છે નિષ્કામભાવે સુકૃત કરનાર આત્મા સ્વર્ગે ગયા બાદ અનેક પ્રકારના દિવ્ય સુખોના ભોગોપભોગમાં અનાસક્ત હોય છે, અને આત્માનું અધઃપતન થવાનો પ્રસંગ આવતો નથી. શ્રમણ ભગવાન મહાવીર પ્રભુનો આત્મા પણ સ્વર્ગલોકમાં અસંખ્ય પર્યંત અનાસક્ત ભાવે દિવ્ય સુખો ભોગવે છે એ સ્વર્ગલોકમાં અન્ય સર્વ દેવોની અપેક્ષાએ ભગવાનના આત્માનું અંતરંગ તેમજ બાહ્યજીવન ગૃહસ્થયોગી જેવું અત્યંત ઉચ્ચકક્ષાનું હોય છે, નિરાસક્તભાવે સ્વર્ગીય સુખોનો ભોગવતો તેમજ આયુષ્ય પૂર્ણ થયા બાદ ભગવાનનો આત્મા હવે માનવ જગત ઉપર ભગવાન તરીકે અવતરે છે

ભગવાન મહાવીરનું દેવાનંદાની કુક્ષિમાં અવતરણ અને ગર્વપરિવર્તન

ભારત વર્ષના બિહાર પ્રદેશમાં બ્રાહ્મણકુટુંબ નામના નગર વિશેષમાં ઋષભદત્ત બ્રાહ્મણની પત્ની દેવાનંદાની કુક્ષિમાં અષાઢ સુદિ ૬ ની મધ્યરાત્રિએ ઉત્તરાશ્વિનુ નક્ષત્રમાં ચંદ્રનો યોગ આવ્યો ત્યારે મહાવીર પ્રભુનો આત્મા પુત્ર તરીકે અવતરે છે દેવાનંદાની કુક્ષિમાં ૮૨ દિવસ સુધી રહે છે. સામાન્ય રીતે તીર્થંકર જેવા ઉચ્ચ આત્માઓનો અવતાર ક્ષત્રિયાદિ વિશિષ્ટ કુટુંબમાં થવાનો સનાતન નિયમ છે. બ્રાહ્મણ કુટુંબી જી રીતે ભલે ઉચ્ચ ગણતા હોય પણ કોઈ કેઈ બ્રાહ્મણ કુલમાં જિજ્ઞાસુત્તિની પ્રાયઃ પ્રધાનતા હોવાથી અવતારી મહાપુરુષોનો એવા કુલમાં અવતાર થતો નથી, એમ છતાં ભગવાન મહાવીરનો આત્મા દેવાનંદા બ્રાહ્મણીની કુક્ષિમાં ઉત્પન્ન થયો છે એ નિશ્ચિત બાબત છે. ૮૨ દિવસ બાદ ઇન્દ્ર-હારાજના આદેશથી હરિણમેરી દેવ પૃથ્વી ઉપર આવે છે.

ક્રમશઃ

વિક્રમચરિત્ર અને ભતૂંહરિ

લેખક : પ્રો. હીરાલાલ ર. કાપડિયા

સંવત્ પ્રવતક વિક્રમાદિત્ય અંગે ૫૪ જૈન કૃતિઓ રચાઈ છે, એ પૈકી અહીં તે શુભ શીલ ગણિયે વિ. સં. ૧૪૯૦માં રચેલું વિક્રમ ચરિત્ર અભિપ્રેત છે. એમાં શરૂઆતમાં ભતૂંહરિને અંગે કેટલીક ખીનાઓ અપાઈ છે. એ પૂર્વેની ઠાઈ જૈન કૃતિમાં ભતૂંહરિનો વૃત્તાન્ત હોય તે જણાવવા મારી સહૃદય સાક્ષરોને સાર વિરૂપિત છે.

ભતૂંહરિએ ‘માલવ’ દેશની અવન્ટી નગરીના નૃપતિ ગન્ધર્વસેનના પુત્ર થાય છે. એમના નાના ભાઈનું નામ વિક્રમાદિત્ય છે. એમની માતાનું નામ અન્ન દર્શાવાયુ નથી. ગન્ધર્વસેને ભતૂંહરિના લગ્ન ભીમ નામના રાજાની અનગસેના સાથે કરાયા હતા. એ ગન્ધર્વસેનના મૃત્યુ બાદ ભતૂંહરિનો રાજ્યાભિષેક કરાયો હતો અને વિક્રમાદિત્યને ‘યુવરાજ’ પદ અપાયું હતું.

એક વેળા ભતૂંહરિથી વિક્રમાદિત્યનું અપમાન થયું એથી વિક્રમાદિત્ય અન્યત્ર આવ્યા ગયા. એમણે અવ ધૂનો વેષ સજ્જો હતો.

એક વેળા એક બ્રાહ્મણે ભતૂંહરિની રાજસભામાં આવી એમને એક દિવ્ય ડાળ આપ્યું. એ ડાળ બ્રાહ્મણને ભુવનેશ્વરી દેવીએ આપ્યું હતું એ બાવા ભતૂંહરિ તૈયાર થયા. તેમાં એમને વિચાર આવ્યો કે પટરાણી અનગસેના વિના લાંબુ જીવન જીવવાથી લાલ નથી એમ વિચારી એમણે એ ડાળ અનગસેનાને આપ્યું. એ તો પ્રેમપાત્ર એક મહાવત હતો, તે હીર્ષ દાળ ખર્મત જીવે તો પોતાને આનંદ થાય એટલે એણે એ ડાળ મહાવતને આપ્યું. એ મહાવત એક વેશ્યાને ચાહતો હતો તેને એણે આપ્યું. વેશ્યાએ ગૌબ્રાહ્મણ પ્રતિપાળ ભતૂંહરિ વિશેષ જીવે તો પ્રજાને લાલ થાય એમ વિચારી ભતૂંહરિને એ આપ્યું. આ ડાળ અનગસેનાએ મહાવતને આપ્યા વગેરે વાત જાણી તેમને સંસાર ઉપરથી મન ઊઠી ગયું અને રાજ્ય છોડવા તેઓ તૈયાર થયા. મંત્રીઓએ ઘણું સમજાવ્યું છતાં તે એ જગતમાં આવ્યા ગયા.

રાજગાદી ખાલી જોઈ અગ્નિ વેતાલ નામનો અસુર અદૃશ્ય રૂપે રાજગાદી ઉપર બેસી ગયો. મંત્રીઓ એ ટ્રાપતિને રાજ્ય સોંપ્યું પણ એને અગ્નિ વેતાલે મારી નાંખ્યો. આ ત્યાર બાદ અવધુત વેષ ધારી વિક્રમાદિત્યને રાજ બતાવાઓ ફરતાં ફરતાં પશુપંખીની યોદ્ધા જાણનાર કે જેની સાથે વિક્રમાદિત્યને મૈત્રી થઈ હતી તેને લોકોએ કહી દીધું કે એ અવધુતનો વિક્રમાદિત્ય છે. આથી એનો રાજ્યાભિષેક કરાયો, રાજ્ય બંધા બાદ વિક્રમાદિત્યે ભતૂંહરિની તપાસ કરાવી તેમને અવન્ટી આવવા વિનવ્યા અને તેઓ આવ્યા.

(ક્રમશઃ)

દેવ અરિહંત

લેખક : મણીલાલ મો. ધામી

જૈન સમાજમાં નમોકાર મંત્ર એક અનુભુ સ્થાન ધરાવે છે ને જૈન માત્રને દેવને મોઢે હોય છે તેનો અર્થ તથા સ્વરૂપ બાણ્યા વિના મંત્ર બોલી જવાથી યોગ્ય લાભ થતો નથી તેથી તેનું સ્વરૂપ પહેલા પરમેષ્ઠીનું એટલે કે અરિહંતનું ગુણનું વર્તાત આપ્યું હવે વિવેક રૂપે ઠરું ગુણ સહીત ૧૮ કોષ રહીત અરિહંત ભગવાન કેવળ જ્ઞાન પ્રાપ્ત થયા પછી થાય છે, તે બાણ્યુ. મહાવીર ભગવાને ત્રીશ વર્ષે દીક્ષા ગ્રહણ કરી ઘોર તપનું ૧૨ વર્ષ આરાધન કરી કેવળજ્ઞાન પ્રાપ્ત કર્યું. તેથી તે અરિહંત પરમેષ્ઠી થયા અરિહંત ભગવાનનું આટલું બધું મહાત્મ કેમ ? તેનું કારણ:- કેટ કેટલા ભવો પછી શ્રાવક ધર્મ જૈન ધર્મ મનુષ્ય ભવમાં મળે છે તેમાં ત્યાગ તપની ઘોર આરાધના કરી ઉચ્ચ સ્વર્ગમાં એટલે અહર્નિદ્રા ભવો દેવ થાય છે ત્યાંથી રચવીને ક્ષત્રી કુટુંબમાં ક્ષત્રાણીની કુળે આવે છે ત્યારે દેવો ગર્ભ કલ્યાણુક ઉજવવા તેઓ મનુષ્ય લોકમાં આવે છે ૫૬ કુમારી-કાઓ માતાની સેવા કરે છે. પછી જન્મ થતા ફરી પાછા દેવો જન્મ કલ્યાણુક ઉજવવા આવે છે તેમાં પાદુકંશીલા ઉપર લઈ જઈ ૧૦૦૮ કળાશીથી નવણુ-અભિષેક કરે છે. ભકિત કરે છે આદિ કૃત્યો કરે છે પછી દીક્ષા લે છે ત્યારે પણ દેવો દિક્ષા કલ્યાણુક ઉજવવા આવે છે ત્યાર પછી કેવળ જ્ઞાન થયા પછી કેવળ જ્ઞાન કલ્યાણુક ઉજવવા ફરી પાછા દેવતો આવે છે આવા તીર્થંકર કેવળી ભગવાન અરિહંત પરમેષ્ઠી કહેવાય છે. આ વખતે દેવ ઇન્દ્રની આજ્ઞાથી કુબેર દેવ સમોસરણી રચના અરિહંત ભગવાન માટે કરે છે તેમાં બાર કોઠા રચે છે તેમાં ઇન્દ્રાણીઓ અરિહંત ભગવાનની વાણી દીવ્ય દીવ્યની સાંળવા આવે છે. પહેલા કોઠામાં ગણધરો બેસે છે બીજામાં કલ્પવાસી દેવો બેસે છે. ત્રીજામાં કલ્પવાસી દેવીઓ ચોથામાં બેપીશી દેવીઓ પાંચમાં વ્યંતર દેવીઓ છઠ્ઠામાં ભવનવાસી દેવો સાતમાં વ્યંતર દેવો આઠમાં દેવી વ્યંતરની નવમાં પાંચ જોતીથી દેવો દશમાં બધા દેવો દેવી આ બાકીના બેસે છે અગીયારમાં નરવૃન્દ એટલે મનુષ્યો તેઓ શ્રાવક શ્રાવીકા આવી બાય છે રાજા મહારાજા પણ આમાં બેસે છે અને બારમાં કોઠામાં પશુ પક્ષી બધા જેવા કે સીંહ, બકરી, ગાય નોળીયો આદી વિરોધી જન્માતના પશુ પાંખી વેરતણને શાન્તીથી અરિહંત ભગવાન વાણી દેશના દિવ્ય કલ્પ સાંભળે છે સમોશરણમાં કોઠાને શંકા કે વીરોધ ભગવાનની વાણીનો થતો નથી. આવું સમોશરણમાં અરિહંત ભગવાન સીંહાસનમાં ચાર આગળ અદ્ધર બીરાજમાન હોય છે અને ચારે બાજુ અરિહંત ભગવાનનું મુખ દેખાય છે આવો મહીમા છે આવા અરિહંત ભગવાનનું નામ નમોકાર મંત્રમાં પહેલું બોલીયે છીએ. અરિહંત ભગવાનની વાણી દરેક જણની બાવામાં દરેકને સમજાય છે તેવો અરિહંત ભગવાનની વાણીનો ચમત્કાર હોય છે. (અતિશય હોય છે) અરિહંત ભગવાન થયા પછી મહાવીર સ્વામીની દિવ્ય દવની (દેશના)

ખરી ન હતી કારણ દેશના બહુ જ્ઞાની માણસ ઝીલી શકે તેમ હતું તેથી ૫૬ દિવસ સુધી અરિહંત થયા પછી દેશના આખી શકાણી ન હતી પરંતુ ૫૬માં દિવસે ગૌતમ સ્વામી એ ઝીલી હતી ગૌતમ સ્વામી પહેલા ઇન્દ્ર ભૂતી બ્રાહ્મણ પંડીત ૫૦૦ શીષ્યોના શુર મહા પંડિત હતા. બહુજ્ઞ જ્ઞાની હતા ભગવાન અરિહંતના સમોશરણમાં આવતાં જ્ઞાનીનો મદગળી ગયો, ને અરિહંત ભગવાન પાસે જૈન ધર્મી થઈ જૈન સાધુ થઈ ગયા. ને તુરત જાતી પર્યાત જ્ઞાન થયું અને મુખ્ય ગણધર થયા તે ગૌતમ ગણધર નામે ઓળખાયાને તેમણે જૈન ધર્મોના શાસ્ત્રો રચના તેમણે અરિહંતની વાણી જે ફક્ત ઐં રૂપે મસ્તકમાંથી દેશના નીકળે છે. તે ગણધર અર્ધ માગધી ભાષામાં જૈન ધર્મના શાસ્ત્રો રચે છે તેના અનુનાયી આપણે જૈન નમોકાર મંત્રમાં પહેલું અરિહંત યોદ્ધાએ છીએ. હવે કોઈ શંકા કરે કે નમોકાર મંત્રમાં સિદ્ધતું નામ પહેલાં કેમ નહિ? તો તેનું નીરા કરણ-કારણ એ છે કે અરિહંત ભગવાનની દેશનાથી આપણને જૈન ધર્મનું જ્ઞાન થયું. અને તેનાથી મોક્ષ માર્ગ શું તે જાણી તે પ્રમાણે આપણે જળ તપ આરાધના કરી મોક્ષ જઈ શકીએ છીએ એ ઉપકાર આપણી ઉપર છે અને તેનાથી આપણું ભલુ થાય છે આપણા ઉદ્ધારક અરિહંત છે. અને ભિદ્ધ થયા પછી તેમને કાંઈ કરવા પણુ રહેતું નથી તેના ઉપદેશનો આપણને લાલ મળતો નથી. તેથી અરિહંત પદ પહેલું નમોકારમાં મંત્રમાં આવે છે. આપું અરિહંત ભગવાન કે પરમેશ્વરીનું નામ લેવાથી કેટલું બધું પુન્ય થાય છે તો પછી પાંચે પરમેશ્વરીનું સ્વરૂપ જાણીને નમોકાર મંત્ર યોગવામાં આવે તો કેટલું પુણ્ય થાય તેનો ખ્યાલ આપ કરો.

અરિહંત પદ પ્રાપ્ત થતાં ત્રણલોકનું જ્ઞાન તેમનામાં ઝળકે છે. અને આત્મજ્ઞાન આત્મા વિષેનું દ્રવ્યશુદ્ધિ પર્યાય વિષેનું શુદ્ધિજ્ઞાન પણ થઈ જાય છે. એટલે સર્વજ્ઞ પ્રભુ થઈ ગયા પુણું જ્ઞાની થયા અરિહંત પદ પ્રાપ્ત થયા વિનાના બધા મનુષ્ય પુણું જ્ઞાની કહેવાતા નથી માટે અરિહંત પદ પ્રાપ્તી માટે જૈન ધર્મના બધા પુસ્તકોનો સ્વાધ્યાય કરવો જૈન ધર્મનું ઉંડું જ્ઞાન પ્રાપ્ત થવાથી તપ આરાધના કરી અરિહંત પદ પ્રાપ્ત કરવાનો સો કોઈ ઇચ્છુક બને તેવી ભાવના સાથે અરિહંત દેવનું લખાણ પુરૂં કરૂં છુ. હવે બીજા પરમેશ્વરી સીધા ભગવાનનું વર્ણન આવતા લેખમાં આપીશ

આ બે લેખમાં અરિહંત ભગવાન વિષે ટુંકમાં જ વર્ણન આપ્યું છે વીસ્તારથી આપુ તો એક પુસ્તક રૂપે જ થઈ જાય આવી રીતે નમોકાર મંત્રનું સ્વરૂપ આવતા મારા લેખો દ્વારા આપીશ તે વાંચી જાણી પછી નમોકાર મંત્ર ભાવથી ભજશે તો તેનું ફળ અતિ ઉત્તમ મળશે. લેખ આ સમાપ્ત કરૂં છુ.

લે. મણીલાલ મો. ધામી

આત્મા અને કર્મ

લેખક : રતિલાલ માણેકચંદ શાહ

આત્મા પણ અનાદિના અને કર્મ પણ અનાદિના તેથી ઘણી વ્યક્તિઓને એવી શંકા ઉદભવે છે કે આ બંનેમાંથી પહેલું કેણું? તેના પ્રતિકૃત્તરમાં શાસ્ત્રોમાં અંકિત કરવામાં આવ્યું છે કે કુકડી પહેલી કે ઇંડું પહેલું? જેમ કે કુકડી વગર ઇંડું ન હોય અને ઇંડા વગર કુકડી ન હોય. તેવી જ રીતે બીજાં દાખલો આપતા શાસ્ત્રકારો જણાવે છે કે દુધ અને ઘી એકી સાથે જ હોય છે, તેમાં દુધ પહેલું કે ઘી પહેલું એ શકાને સ્થાન જ નથી બંને સાથે જ છે. છતાં પ્રક્રિયા દ્વારા દૂધ અને ઘી અલગ થઈ શકે છે આજ પ્રમાણે આત્મા પહેલો છે કે કર્મો પહેલાં છે તેમ કહી શકાતું નથી. પરંતુ આત્માની સાથે જ કર્મો છે અને અનાદિ કાળથી આત્મા કર્મની સાથે તથા કર્મ આત્માની સાથે છે એમ કહેવાય છે. છતાં પણ જે પ્રમાણે પ્રક્રિયા દ્વારા દુધ અને ઘી ને અલગ પાડી શકાય છે તે પ્રમાણે પુરુષાર્થ દ્વારા આત્માને અને કર્મોને પૃથક કરી શકાય છે. સૌનું અને માટીની ઉત્પત્તિ સાથે જ હોય છે. છતાં પ્રયત્ન દ્વારા દુવર્ણ અને માટી જુદા પાડી શકાય છે, અરણીના કાષ્ટની સાથે જ આગની ઉત્પત્તિ થાય છે છતાં તે કર્મોને લાકડાને ઘસીને તેમાંથી આગને બહાર કાઢવામાં આવે છે, આ પ્રમાણે આત્માને અને પુરુષાર્થ દ્વારા અલગ પાડી શકાય છે કારણ કે બંને અલગ છે.

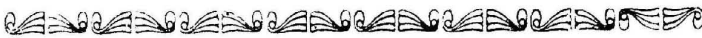
જીવ અને કર્મનો સંબંધ પ્રવાહ રૂપે તો અનાદિ છે અંત એક રૂપે અનાદિ નથી, કર્મ જડ છે જ્યારે આત્મા ચૈતન્ય-મૂર્તિ છે, બંને ભિન્ન છે. (જુદા છે) જેમ કે આપણે ગંગાનદીના કિનારે ઉભા રહી પહેલાં જે જળધારા જોઈ હતી તેવી જ જળ ધારા બીજા દિવસે પણ જણાશે. પરંતુ વાસ્તવિક રીતે પહેલા દિવસે જે જળ ધારા નિરખવામાં આવી હતી, તે તો ચાલી ગઈ હતી, પાણીની ધારા ચાલુ જ રહે છે તેથી જળધારાનો સંબંધ તૂટેલો જણાતો નથી પરંતુ આપણને એમ જણાય છે કે, આ તે જ જળધારા છે. ખરેખર તો આજે જે જળધારા જોવામાં આવે છે તે બીજી જ છે આ પ્રમાણે આત્માની સાથે જે કર્મો પહેલાં જાગેલા તે કર્મો તો ભોગવાઈ ગયાં હોય પરંતુ કર્મની ધારા ચાલુ હોવાથી એમ કહેવામાં આવે છે કે, આત્મા અને કર્મનો સંબંધ અનાદિ છે. શાસ્ત્રોમાં એ અંકિત કરવામાં આવ્યું છે કે “કર્મ આદિ પણ છે અને તેનો અંત પણ છે.” પરંતુ જીવની સાથે કર્મો એક બાદ એક ઉપરા ઉપરી આવતાં જાય છે એજ કારણે કર્મ અને આત્માનો સંબંધ અનાદિ કહેવામાં આવ્યો છે.

શ્રી જૈન ધર્મ પ્રકાર

[૧૫

ત્યારે પ્રશ્ન એ ઉપસ્થિત થાય છે કે જ્યારે કર્મોને પ્રવાહ ચાલુજ રહે છે તો પછી આત્મા કર્મ વિહીન કઈ રીતે બની શકે? આનો પ્રતિઉત્તર શાસ્ત્રકારોએ આપ્યો છે કે, કર્મ પ્રવાહને રોકી દેવાથી આત્મા કર્મ રહિત થઈ જાય છે. જે પ્રમાણે નદીમાં ઉપરવાસથી આવતા પાણીને રોકી દેવામાં આવે તો ધારા તૂટી જાય છે, તે પ્રમાણે કર્મ પ્રવાહને અટકાવી દેવાથી અને નવાં કર્મો ઉપાર્જન ન કરવાથી કર્મ વિહીન બની શકાય છે.

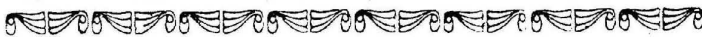
શાસ્ત્રોમાં આલેખવામાં આવ્યું છે કે કર્મ દુઃખ રૂપ છે શ્રી ભગવતી સૂત્રમાં ગૌતમ ગણુ ધરે, ભગવાન મહાવીરને પૂછ્યું કે, દુઃખી આત્મા દુઃખને સ્પર્શે કે અદુઃખી જીવ દુઃખને સ્પર્શે છે? આ પ્રશ્નના પ્રતિઉત્તરમાં ભગવતે કહ્યું કે દુઃખી જીવ જ દુઃખને સ્પર્શે છે પરંતુ દુઃખ રહિત આત્મા દુઃખને સ્પર્શતો નથી. અહીં દુઃખનો અર્થ કર્મ કરેલ છે એટલે કે જેનામાં કર્મ છે તેજ કર્મને બાંધે છે. પછી ભલે તે કર્મ શુભ હોય કે અશુભ હોય! શુભ કે અશુભ બંને કર્મો આત્માને આવરનારા છે. તેથી તે દુઃખ રૂપ જ છે. માટે તેનાથી અલિપ્ત થવાનો પુરૂષાર્થ આવરવો અત્યંત આવશ્યક છે અને તે ત્યારે જ બને કે જ્યારે આત્માને આત્માથી ઓળખી તેની અનુભૂતિ કરી સમ્યક્ દર્શનો આવિષ્કાર કરી અને તે સાધનામાં આગળ વધતા સ્વસ્વરૂપમાં મગ્ન રહેતા જીવના કર્મો ખરી જાય છે અને નવા કર્મો બંધાતા નથી જેથી નિર્જરા થાય છે અને છેવટે પૂર્ણતા એ પહોંચાય છે.

પ્રજ્ઞા ચક્ષુ

પંડીત સુખલાલજીનું થયેલું અવસાન

જૈન સમાજના પ્રકાંડ પંડીત અને મહાન દાર્શનિક પંડીત સુખલાલજીનો તારીખ ૨-૩-૭૮ના રોજ અમદાવાદમાં વાડીલાલ સારાલાઈ હોસ્પિટાલ ખાતે દેહાંત થયાના સમાચાર જાણી જીવ દુઃખ થાય છે નાની વયમાં આંખો ગુમાવવા છતાં તેથી નાસ્તીયાસ કે ના હિંમત ન થતા અભ્યાસ આખજીને આગળ વધાર્યો અને ગણનાપાત્ર પંડીતોમાં પોતાનું સ્થાન જમાવ્યું અને તેમની વિલક્ષણ સિદ્ધી હતી. તેઓ આપણી સભાના આજીવન સભ્ય હતા શાસનદેવ તેમના આત્માને શાંતિ અર્પે એ જ અભ્યર્થના.

No Reg. B.V.-37

શુદ્ધ આત્મ સ્વરૂપ

હું આત્મા શાશ્વત અને,
આ પુદ્ગળોથી પર હું,
ચેતન સ્વરૂપ અરૂપી હું,
અમૃતને પવિત્ર છું.
અચલિતને નિર્મળ હું,
જ્ઞાનાપદી યુદ્ધ છું હું,
હું રાગ દ્વેષ રહિત ને,
અવિનાશીને હું શુદ્ધ છું,
અજર છું ને અમર છું,
અચળ ને અક્ષય છું,
અગમ્ય છું અનામી છું,
અચાંગી ને અનુદયિ,
અવેદી છું અભેદ્ય છું.
છ લેશ્યાથી રહિત ને,
ચિદાનંદ પૂર્ણ પ્રજ્ઞા,
અવ્યાબાધ સુખના,
અભાષીને અણાહારી છું,
અનેન્દ્રિય અપ્રાણી છું,
સ્વરૂપ વ્યાપી અસ્તિ રૂપે,
અકંપ ને આશ્રય રહિત,
અલપ ને અશોક છું,
લોકા લોક પ્રકાશક હું,
એવું સ્વરૂપ મારું સદા,
આનંદ પ્રેમને શાંતિમાં,

દર્શન જ્ઞાન સહિત છું,
પરમાત્મા સ્વરૂપ છું.—૧
જ્ઞાનાદિ મુજ સ્વભાવ છે,
ને સ્થિર મારો સ્વભાવ છે.—૨
જ્ઞાનાદિ મારું સ્વરૂપ છે;
નિર્વિકલ્પ સ્વરૂપ છે—૩
અનંત જ્ઞાન સહિત છું,
સર્વ વિભાવથી રહિત છું—૪
અનાદિ ને અનંત છું;
અકળ ને અમલ છું—૫
અકર્મો ને અબંધ છું;
અલોચીને અશંગી છું—૬
અખેદી ને અછેદ્ય છું;
સ્વ પરાક્રમે સહિત છું—૭
જ્ઞાનાનંદમાં મગ્ન છું,
સ્વામી ખરેખર હું જ છું.—૮
આકારથી રહિત છું;
ને પૂર્ણ આત્માશમી છું—૯
પારિણામિક ભાષમાં;
નિર્લેપ નિર્ભય ધ્યાનમાં—૧૦
અલોચ્છિ હું આત્મા;
અકલંક પરમાત્મા.—૧૧
શાશ્વત જયવંતુ રહે;
'અમર' સિદ્ધપદ ગ્રહે.—૧૨

લેખક : અમરચંદ માવજી શાહ

પ્રકાશક : જયંતીલાલ મગનલાલ શાહ, શ્રી જૈન ધર્મ પ્રસારક સભા-ભાવનગર.
મુદ્રક : રત્નેચંદ ખોડીદાસ ગોંધી, શ્રી અરુણોદય પ્રિન્ટીંગ પ્રેસ-ખારગેઠે, ભાવનગર રોડ ; ૪૬૪૦